SORIN CERIN

DRAME DE COMPANIE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Drame de companie – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Drame de companie : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-090-8

821.135.1

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016**-Anexa 24

ISBN 978-606-757-090-8

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

1) Care dintre noi va supraviețui Destinului?

Șiroaie de Clipe se prelig,
pe obrazul ridat al unei Amintiri,
care mai speră și acum,
că-și poate spăla Sângele Înfierbântat,
al Păcatelor Originare,
cu lemnul obosit și putred,
folosit la Sicriul unui Cuvânt,
ce încă sperăm să ne poarte Noroc,
dar care,
a despărțit Ruina de Eternitate,
și Adevărul Absolut,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale unui Timp,
pe care l-am chemat,
să ne fie arbitru la duelul dintre mine și tine,
atunci când nu știam,
care dintre noi va supraviețui,
Destinului?

2) Drame de Companie

Din spatele Ierburilor înalte ale Absurdului,
ne ademenesc,

Dramele de Companie,
impuse de Iluziile Vieții și Morții,
drumurilor rătăcite prin mocirla Zilelor,
răstignite pe soclul Societății de Consum,
Bordeluri de Cuvinte,
înșirate anapoda,
pe străzile cu nume de Onestitate și Morală,
care străbat Catedralele Sufletelor,
ticsite de Icoane false ale Iubirii,
ce plâng cu Ochii de Bani,
pe tunsoarea frivolă a Destinului,
care tocmai își tăiase Clipele noastre.

3) Pe Steaua Luminii Divine a Iubirii

Inimi de Cer,
bat Orizonturile,
în ritmul Nesfârșirii,
pe care Eternitatea Clipei,
ni l-a dăruit,
Adevărului Absolut al Iubirii,
ce-l vom întâlni,
abia atunci,
când vom evada,
din Tărâmul Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe care-l vom părăsi,
atunci când Timpul,

își va irosi și ultima Clipă,
cu acestea,
pentru identitatea noastră,
de a rămâne Nemuritori,
pe Steaua Luminii Divine a Iubirii.

4) Șansa Nimănui

Obosit de-atâtea Zile dezgolite,
de orice conținut,
pe scena depravată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care mai ademenesc și azi,
Orele desfrânate,
care bat până și cei din urmă Timpi,
ce le-au dat viață,
pentru plăcerile carnale,
ale unui Destin,
îngropat în datorii,
față de Absurdul și Deșertăciunea,
unei Existențe,
pe care a făurit-o un Dumnezeu,
care ne-a determinat Eul Subconștientului,
să ne devină Străin,
iar crimele și mizeriile Societății de Consum,
adevărate Morale,
cu ritualuri,

pe care trebuie să le respectăm cu sfințenie,
prin Catedralele luxoase,
ale Nimicniciei,
unei Șanse a Nimănui.

5) Același fals și străin Dumnezeu

Zidiți în rădăcinile Dezastrelor,
unui Dumnezeu străin de noi înșine,
precum ne este și Iluzia Existenței,
pe care o trăim,
și încă mai credem,
că ne-ar fi creat Cuvântul Facerii,
sub forma unor gratii,
în spatele cărora să ne arestăm Clipa Eternității,
fără să o putem elibera vreodată,
fiindu-ne teamă că am dispărea,
odată cu Iluziile Vieții și Morții,
și alături de ele,
cu întreaga Lume a Păcatelor Originare,
pe care ni le-a dăruit cu mărinimie,
același fals și străin Dumnezeu,
care s-a dovedit a fi Iluzia Existenței,
de care nu ne putem desprinde,
decât,
prin Iubire,
fiindcă noi suntem aceasta și nici o altă Divinitate,

pe care o vedem și simțim,
în exteriorul Speranțelor și Viselor noastre.

6) La Zi

Ridicați din praful Uitării,
încercăm să prindem din nou,
trenul Infinitului,
din care am fost aruncați,
fiindcă Existența care ne invitase,
în acea călătorie a trișat,
și nu a avut bilet,
încât Adevărul Absolut a decis,
că trebuie să existe o plată,
pe care nu noi ar fi trebuit să o dăm,
prin Păcatele Originare,
chiar dacă a fost impusă în întregime,
asupra noastră,
care mai plătim și azi,
ratele nesăbuinței altora,
la Zi.

7) A-i da savoare

Extenuați de muncile furcilor caudine,
la care suntem supuși,
să curățăm câmpul,
Iluziilor Vieții și Morții,
de iarba Clipelor,
care se irosește uscându-se,
prin șoproanele Timpului,
ce-și hrănește Caii Existenței,
numai cu fân uscat de Zile trecute,
în care mai aruncă de fiecare dată,
Suferințele și Fericirile noastre iluzorii,
spre a-i da savoare,
fiind o gustare apreciată,
pentru Moartea care așteaptă,
în gara Deșertăciunii.

8) Precum ne este Adevărul Absolut

Rădăcini amare,
de Clipe însetate de Absurd,
ies la suprafața Țărânii care ne-a întrupat,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a fi modelate,

pe roata stricată a Timpului,
în oale și surcele,
numai bune,
pentru Lumea de Apoi,
a unui Dumnezeu atât de străin de noi înșine,
încât Străinul Subconștientului,
ne-a devenit la fel de rece și de necunoscut,
precum ne este Adevărul Absolut.

9) Suntem obligați să le vindem

Lanțuri de Zile,
unse de roțile dințate ale Fiarei,
pe care o numim Dumnezeu,
se descompun surd,
sub greutatea Iluziilor Existenței,
încercând să ne ducă în continuare,
prin Infernul datorat Morții,
de către Viața plină de vânătăi existențiale,
primite de la Timpul perfid,
care le numește de fiecare dată,
Păcate Originare,
și ni le atribuie,
plin de isterie,
Clipelor Eternităților noastre,
pe care suntem obligați să le vindem,
pe taraba scorojită a Destinelor.

10) Lumea a devenit o feudă

Calendare rupte și tocite,
stau pradă Samsarilor de Amăgiri,
care ne zâmbesc,
din icoanele pătate,
cu Iluziile Vieții și Morții,
pe care le considerăm,
a fi mai sfinte,
decât orice Dramă de Companie,
pe care o trăim,
de-a lungul Clipelor irosite pe nimic,
poftelor deocheate ale Morții,
pentru care Lumea a devenit o feudă,
în care-și impune propriile legi,
ale Mormintelor sale de Cuvinte,
pe care suntem obligați să le rostim,
Fericirii.

11) Încremenite în Descompunere

Săpați de către Destine,
în albia adâncă a Timpului,
am reușit să ne întrupăm Neputința,
lăsând Apa murdară,

și plină de otrăvuri a Vieții,
să ne inunde statuile Viselor,
care s-au surpat,
lovite fiind,
de tumultul Zilelor,
ce cădeau în vâltoarea,
plină de furie și forță,
a unui Timp,
care nu era,
și nu va fi niciodată,
al nostru,
întrucât menirea lui,
este să spele de fiecare dată,
numai picioarele,
încremenite în Descompunere,
ale Morții.

12) Există numai prin Descompunere

Înveșmântați,
în pânzele de păianjen,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
ne hrănim cu descompunerea unor Ani,
ce ne-ar fi putut deveni,
Aripile de Înger,
care să ne ducă,
până în Inima de Cer,

a Eternității Clipei,
din Tărâmul de Vis al căreia,
am fost luați în sclavie,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a deveni vitele de povară,
ale Timpului neiertător,
care există numai prin Descompunere.

13) Destine pentru Nemurire

Urme împotmolite în Iuzii Existențiale,
ne ademenesc cu profunzimile Pașilor de gheață,
ale unor Amintiri,
care le-au călcat,
Inimile de Cer,
din Speranțele unor Cimitire de Cuvinte,
pe care le-am renegat,
odată cu Despărțirea,
de ochii tulburi ai Înțelesului,
răstignit de Timp,
pe Orizontul ale cărui Răsărituri,
s-au transformat numai în Apusuri,
pe fruntea unei Iubiri,
pe care am pierdut-o,
la Zarurile alcoolice,
ale unui Dumnezeu,
atât de străin,

de noi înșine,
încât și-a băut toate gradele,
Stelelor care ne-ar fi putut deveni Destine,
pentru Nemurire.

14) La pieptul Speranței

Ninsori de Zile,
rup tăcerile strigătelor surde,
ale Cerului încărcat cu Nori de Vise,
ce cad grei și apăsători,
pe Orizontul de plumb,
al Privirii pierdute în Nesfârșirea,
care pare a nu mai spune Nimic,
din tot amalgamul,
de Sânge al Cuvintelor unui Răsărit,
care pare să se fi scurs,
atât de demult,
pe fruntea Vârstei Întâlnirii noastre,
cu legământul Iluziilor Vieții și Morții,
ce reușeau să ne mintă frumos,
și cărora le datorăm,
chiar dacă vrem sau nu,
Destinul unei Lacrimi,
pe care o purtăm aievea,
la pieptul Speranței.

15) Unicul care mai poate să ne salveze

De ce Destinele ne-au devenit,
Poduri de palme,
trase Iluziilor Existenței,
din care suntem obligați,
să ne croim,
mantale groase de Suferințe?,
pentru gerul Înțelesurilor unei Lumi,
atât de străină de întrupările noastre rebele,
încât până și Dumnezeul ei,
ne-a dăruit îndeajuns de grele Păcate Originare,
să nu le putem duce,
de unii singuri,
fără să fim ajutați și de generațiile ce vor veni,
să roadă treptele Catedralelor unor Religii,
ce proslăvesc Iubirea Nimănui,
pentru care acea părticică neatinsă,
de Iluziile Vieții și Morții,
din Suflet,
a devenit Străinul Subconștientului,
uitat din noi,
unicul care mai poate să ne salveze.

16) Pe Tărâmul Eternității sale

Chei pietrificate,
păzesc porțile încremenite ale Lumii,
pierdute în Ochii înșelători,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care-și duc cearcănele adânci,
pe străzile Păcatelor Originare ale Cuvintelor,
ce refuză să mai existe,
fără Înțelesuri concrete,
în Privirile pierdute ale Timpului,
care nu știe nici acum,
de ce-și irosește Clipele,
pe alcoolul tare și meschin al Iluziilor Existenței,
când ar putea la fel de bine să rămână,
pe Tărâmul Eternității sale.

17) Binecuvântată de Adevărul Absolut

Promisiuni descompuse,
lovesc ferestrele sparte ale Viselor,
tăiate adânc,
în cioburile Norilor care le macină,
Inimile Apusurilor însângerate,
prelinse pe fețele brăzdate,

de ploile Clipelor răvășite,
ale Furtunilor unor Pași,
care le-au călcat virginitatea,
propriilor Speranțe,
ce ar fi putut deveni,
Stele înveșmântate în Lumina Divină,
a Tărâmului fără de sfârșit al unei Iubiri,
binecuvântată de Adevărul Absolut.

18) Descompunere existențială

Pierdut în zborul de sfârșit de Lume,
al Cuvântului crucificat,
pe lespedea rece și lipsită de suflare,
a Gândurilor,
care nu-mi dau pace,
vrând să ucidă,
Ziua Promisiunilor deșarte,
pe care Libertatea legată,
la ochii Conștiinței,
mi le-a adus,
pe valurile înspumate,
ale paharelor Speranțelor alcoolice,
ce-au mi-au devenit Ochii Viselor,
prin care văd goliciunea Existenței,
din buchetele florilor de gheață,
ale Delirurilor,

care ne conduc mai demult decât Vremea,
Societatea de Consum,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pe Calea spre Absolut,
a Descompunerii existențiale.

19) Înjunghiați la final

Deprimate,
Zilele de carton,
au început să devină atât de presate,
încât să poată fi folosite,
în locul Zidurilor grele și reci,
ale Virgulelor tăcute și surde,
dintre Înțelesurile Cimitirelor de Cuvinte,
printre care se plimbă Iluziile Vieții și Morții,
să ne caute locuri de veci,
pentru viitoarele Maternități de Vise,
care ne vor naște Viitorul,
pentru a fi înjunghiați la final,
de către Destine.

20) Idealuri Mărețe

Dramele de Companie ale Existenței,
se plimbă și acum la agățat Clipe,
printre Mormintele de Cuvinte,
în care își scaldă Iluziile Vieții și Morții,
întrupările noastre,
ca să le curețe de Clipele Iubirii,
pe care nu le suportă,
pe Tărâmul murdar,
al Societății de Consumat Vise deșarte,
care pot fi lesne contrafăcute,
spre a fi vândute sub sigla,
Idealurilor Mărețe.

21) Mâncăruri din Legume

Legume de Suflete,
vândute la kilogramele,
Iluziilor Fericirii,
de către Clipele irosite în van,
pe cântarele măsluite ale Absurdului,
unei Lumi,
care ne vrea cât mai copți,
în cuptoarele încinse ale Iluziilor Vieții și Morții,

pentru a găti,
din Cimitirele noastre de Cuvinte,
cele mai delicioase,
Mâncăruri din Legume,
identificate ca fiind,
Condiția noastră Umană,
asezonate cu carne de Zile și sare de Ură.
pentru a hrăni,
cum se cuvine,
Moartea.

22) Apa Înșelătoare a Vieții

Ți-am scris pe nervura unei frunze,
despre Sângele Răsăritului,
din Inima de Cer a Clipei,
care încă mai fierbe,
așteptând Pașii grăbiți,
ai Furtunilor de Pietre aruncate,
spre Păcatele Originare,
din Cuvintele condamnate să-și ispășească,
întreaga pedeapsă,
pe care a decis-o Destinul,
față de Iluziile Vieții și Morții,
care le ține încătușate,
legate de Zidurile sumbre,
ale unor Speranțe,

care stau răstignite,
pe mormântul Viitorului,
rugându-se la izbăvirea lor prin Neîmplinire,
pentru a scăpa odată,
de durerea surdă a Ochilor pierduți în Neant,
ce tocmai au rămas orfani de ambele Priviri,
ale Binelui și Răului,
care au dat naștere Iubirii Sfinților Părinți,
ai Bisericilor Simțămintelor ruinate,
fiindcă n-au postit îndeajuns de mult,
numai cu Timp Pierdut,
și Apă Înșelătoare a Vieții,
adusă de la Icoana Făcătoare de Minuni,
a Deșertăciunii.

23) Cumpenele atâtor Cuvinte

Cumpene grele și obosite,
abia ne mai înclină,
Balanța talerelor Amintirilor de plumb,
care se topesc,
în Focul Sacru,
al Sângelui Străinului Subconștient,
care ne îndeamnă,
să scoatem Apa Vieții,
din fiecare înclinare,
a Cumpenelor,

atâtor Cuvinte,
care și acum se aruncă,
cu riscul de a se sinucide,
în fântâna Sufletului,
unde încă mai pâlpâie izvorul aprins,
al Stelei Destinului nostru,
ce curge din Eternitatea Clipei,
dăruită de Nemurire,
Iubirii.

24) Ochii dulci ai Jocurilor

A fi matur,
înseamnă a învăța să mori,
față de copilăria Sentimentelor,
unde Moartea era un simplu tablou,
agățat pe Zidurile fără adresă,
care aparțineau Nimănui,
chiar dacă acum,
ne căutăm și noi identitatea pierdută,
printre Mormintele Cuvintelor,
fără să o mai aflăm vreodată,
chiar și atunci,
când cade prima ninsoare,
care undeva-cândva,
ne scotea fericiți,
să ne jucăm cu Timpul,

care ne troienea cu Zilele sale,
până când acestea,
au devenit atât de grele,
atârnând pe spatele Clipelor noastre,
irosite fără sens de către Destin,
încât am devenit atât de bătrâni,
față de Ochii dulci ai Jocurilor,
care ne privesc cu nepăsare,
fără să ne mai cheme vreodată,
să facem Oameni de Zăpadă,
din Viitorul Poznaș,
care acum,
cade inert și fără suflare,
înaintea Anilor noștri,
lăsându-ne până și Iluziile Vieții și ale Morții,
în pace și liniște.

25) Deoarece știu

N-aș putea să ridic vreodată,
întreaga Cumpănă a Cuvintelor,
pe care aș vrea să ți le dăruiesc,
oricât de grele și de reci ar fi,
de fierbinți sau de aprinse,
deoarece știu,
că în fântâna acestora,
mi-am rătăcit,

Destinul,
înecându-se cu Apa,
Iluziilor Vieții și a Morții,
până când,
a fost de acord,
să fie salvat de către Moarte,
cu unica condiție,
ca să-i doneze acesteia,
întreaga mea Existență.

26) S-au șters din Privirile

Gândurile Reproșurilor,
strivesc țărâna întrupărilor,
pe roata divină a Timpului,
dăruindu-ne căni de pustiu,
gata umplute cu Regrete,
printre literele de foc,
ale Amintirilor,
rupte din calendarele Lacrimilor,
a căror date de naștere,
s-au șters,
din Privirile Mormintelor de Cuvinte,
care ni se preling,
peste Nesfârșirea Iubirii Sfinților Părinți,
ai Străinului Subconștient,
din Inimile noastre de Cer.

27) Dumnezeu și-a făurit

Însetat de Moarte,
Dumnezeu și-a făurit,
o Lume a Dramelor de Companie,
care slujesc atât de bine Mormintelor de Cuvinte,
folosite de limbajul Privirilor,
încât Păcatele Originare,
au ajuns să construiască,
Catedrale ale falselor Iubiri,
mai somputoase,
decât ar fi făcut-o în lipsa,
Dramelor de Companie,
care ne trag și azi,
cu Ochiul Banilor,
pe la colțurile Viitorului,
pierdut și debusolat,
ce întărește rolul Iluziilor Vieții și Morții,
din Bibliile pline de crime și abuzuri,
ale Fericirii și Iubirii.

28) S-a scandalizat

Promisiuni sculptate,
în trupurile Zilelor,

ale căror Apusuri,
au început să sângereze atât de tare,
cu Clipe irosite,
încât până și Moartea,
s-a scandalizat,
neputând înțelege,
de ce este nevoie de atâta risipă,
de Speranțe,
pe tărâmul Umbrelor unor Cuvinte,
care nu ne-au povestit nimic cu adevărat,
întreaga noastră Iluzie a Existenței,
în afară de gerul crud și insalubru,
al Țărânii unor Priviri,
cu mantaua cărora,
suntem obligați,
să ne învelim?

29) Nu-l vom cunoaște niciodată

Valuri pline de spuma Amăgirii,
lovesc țărmurile de Jar,
ale Societății de Consum,
Vise deșarte,
care ne ard Clipele pe grătarul neputinței,
ambalate în cutiile strălucitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne costă întreaga noastră avere,

primită de la Iluzia Existenței,
pentru a ne plăti,
Păcatelor Originare,
considerate o delicatesă aleasă,
de către un Dumnezeu,
atât de ascuns,
încât nu-l vom cunoaște niciodată,
la masa de taină a Deșertăciunii,
pe care o trăim.

30) Dramele de Companie ale Iluziilor Vieții și Morții

Dramele de Companie,
strâng cu putere bisturiul Cuvintelor,
Coroanelor Funerare ale Amintirii,
împletite din Norii de Plumb,
ai Viitorului,
care sfârtecă Inima de Cer,
lăsată moștenire de Eternitatea Clipei,
pe care Timpul inconștient a părăsit-o,
dinainte de a se naște Lumea,
unui Dumnezeu,
străin și angoasat de noi înșine,
cei care am fi dorit o fărâmă,
din Iubirea,
pe care pretinde că ar fi creat-o pentru noi,
cei mulți,

care am devenit fără să vrem,
Dramele de Companie,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

31) Pe zidurile sumbre

Norii grei și murdari,
ai Zâmbetului însângerat al Răsăritului,
vor să izgonească spre Nicăieri,
Patimile unui Cer al Regretelor,
care a viscolit cu Amintiri,
așternute odată cu Stelele căzătoare,
ale Cuvintelor aprinse,
de Focul Sacru al Sentimentelor,
pe fruntea Destinului,
unei Catedrale a Iubirii,
în care speram să ne găsim Mântuirea,
de Lumea dezlănțuită,
a Frazelor lungi și pompoase,
care nu au nimic de spus,
Icoanelor unor Suspine,
tăcute și simple,
care încă mai atârnă,
pe zidurile sumbre,
ale Sufletelor noastre.

32) Piepturile frânte ale Viselor

Strune dezacordate,
ale Iluziilor Existenței,
lovesc piepturile frânte ale Viselor,
cu strigătele surde ale Destinelor,
înjunghiate de către Iluziile Vieții și Morții,
care nu vor,
să lase domnia Adevărului Absolut,
pe Tărâmul unde Moartea,
este stăpâna Cerului tuturor Cuvintelor,
pe care le servește la prânzul,
unde își invită deseori,
toate Obsesiile și Vanitățile noastre,
alături de gazdele permanente,
care sunt,
Deșertăciunea și Absurdul.

33) Aripi de Speranțe

Roțile Obsesiilor se învârt,
peste gratiile Zilelor,
împovărate de Viitorul,
corbilor de smoală ai Gândurilor,
ce ard Orizonturile însângerate,

ale Bisericilor pustii de Cuvinte,
prin care-și tărâsc Pașii,
Amăgirile unor Aripi de Speranțe,
pentru care zborul,
a rămas o dorință,
ce nu va fi împlinită niciodată.

34) Stropii reci și grei ai Obsesiilor

Fântânile au fost secate,
de Păianjenii Cuvintelor,
a căror pânză,
plină de Regrete și Remușcări,
a rămas,
singură și stearpă,
îmbibată cu stropii reci și grei,
ai Obsesiilor,
ce leagă și acum,
picioarele de pod,
care traversează Înțelesurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să le urmăm,
în tăcerea adâncă a strigătului surd,
care ne resemnează,
până și Viitorul.

35) Încă își mai caută

Umbrele solitare și prăfuite,
ale Pasiunilor,
încă își mai caută,
abătute și resemnate,
treptele Inimilor de Cer ale Timpurilor,
pe care să le urce,
până la porțile Trăirilor învolburate,
ale Stelelor aprinse,
pentru a lumina Calea Viitorului,
unei Împliniri,
fără să afle că în spatele acesteia,
se ascund,
Iluziile Vieții și Morții,
ale unei Existențe,
a Nimănui.

36) Rufele Dramelor

Obsesiile zidite,
în Zidurile reîncarnărilor Iluziilor Existenței,
înmuguresc peste Viitorul,
din ce în ce mai greu și bolnăvicios,
al Păcii cu noi înșine,

înglodați în datoriile pătimașe,
ale Mormintelor de Cuvinte,
care le promit cele mai luxoase,
locuri de veci,
Speranțelor,
ce însoțesc cortegiul funerar,
al Destinelor noastre,
printre buruienile înalte și tăioase,
ale Zilelor,
care ne spală rufele Dramelor,
la râul care desparte,
Iluziile Vieții de cele ale Morții.

37) Pe la porțile Vieților

Încarcerați între Zidurile Amăgirilor,
Anii vor să evadeze,
chiar dacă sunt legați,
cu lanțurile perverse și cinice,
ale Beției unui Dumnezeu.
care nu face nimic altceva,
decât să numere,
gradele alcoolice,
din Stelele Destinelor fără număr,
ale Iluziilor unei Existențe,
a Nimănui,
dar care-și face complexe,

de atât de multe răstigniri,
ale Viselor neîmplinite,
pe străzile roase de tălpile Obsesiilor,
ale căror Drame,
se perindă pe la porțile Vieților,
fiecărora dintre noi.

38) Teatrul Existenței

Cearșafuri umede de Lacrimi,
se aștern pe Orizonturile Cuvintelor,
acoperindu-le goliciunea,
amară a lipsei de sens,
pierdut pe străzile insalubre ale unor Fraze,
care ascund de fiecare dată,
reprezentațiile unei piese dramatice,
a Iluziilor Vieții și Morții,
angajate cu normă întreagă,
la Teatrul Existenței,
care nu a mai intrat în renovare,
de la Facerea Lumii,
deși a rămas o ruină,
căzută la tălpile de plumb ale Timpului,
pe scena căruia,
și acum li se plătește Zilelor,
reprezentația noastră,
față de Moarte.

39) Să ne conducem singuri

Cât de greu s-a năruit,
mașina infernală a Libertății,
sub tăvălugul căreia,
se asfaltează șoselele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem lăsați,
să ne conducem singuri,
Liberul Arbitru,
a cărui Destinație,
rămâne precisă și neschimbată,
de la Facerea Lumii:
-Moartea,
de care nici o Clipă,
irosită de Absurd și Deșertăciune,
nu poate fi străină.

40) Ale Vanității unui Timp

Ne naștem o Dramă de Companie,
a Iluziei propriei Existențe,
pentru a evolua în această calitate,
urmând întregul parcurs al Deșertăciunii,
care ne va hrăni Obsesiile și Pasiunile,

până când vom deschide larg,
porțile Morții,
care abia ne așteaptă să-i ținem Companie,
cu Dramele Destinului abătut,
de un Dumnezeu,
pe aceste Tărâmuri,
ale Societăților Sale Comerciale,
de Consumat Absurd,
prin Bisericile de Clipe irosite degeaba,
ale Vanității unuiTimp,
al Nimănui.

41) Încât nu este Oră

Obsesii care dau pe dinafară,
pierdute în oalele sub presiune,
ale Gândurilor,
care ne fierb Zilele,
până când sunt servite,
Apetitului obez,
al Neantului unui Timp,
încât nu este Oră,
pe care să nu o vândă pe nimic,
Absurdului,
pentru a-și plăti datoriile,
față de Iluziile Vieții și Morții,
cărora le plătește chirie,

pentru Zodiile Crimelor,
în care locuiește.
îmbătrânind totul.

42) Perfecțiune și Morală Religioasă

Flăcări de gheare,
sfârtecă carnea surdă a Zilelor,
care se abat greșit,
spre porțile Meditației,
care deschid Calea spre Absolut,
interzisă de Iluziile Vieții și Morții,
oricui ar vrea să o calce,
fiindcă le-ar cunoaște adevărata față,
pe care se prelinge,
Sângele murdar și infect,
al Crimelor Existenței,
prin care înoată întrupate,
în Absurdul și Deșertăciunea,
pe care ni le vând nouă,
ca fiind Perfecțiune și Morală Religioasă.

43) Fraze și Înțelesuri

Viermii Creditori ai Clipelor,
vin să le irosească esența tare a Eternității,
fiindcă Timpul nepăsător,
le-a ipotecat Viitorul,
cu tot cu Stelele Destinelor,
Luminii Divine ale Iubirii,
Cămătarilor de Vise,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem predestinați să-i suportăm,
pe spinarea Zilelor Cuvintelor noastre,
alergând prin toate Frazele și Înțelesurile acestora.

44) Până în portul Zilelor noastre

Plouă-mă Doamne,
cu stropii Gândurilor Tale divine,
pe Fruntea Ridurilor acestei Clipe,
ca sângele înfierbântat,
al Răsăriturilor,
să treacă până dincolo,
de linia Orizonturilor Cuvintelor noastre,
unde să-mi pot duce corabia Viselor,
până în portul Zilelor noastre,

fiindcă aduc,
de mai departe,
de mine însumi,
tocmai din Tărâmurile de legendă,
ale Străinului Subconștient,
Mir de Fericire,
și Tămâie de Iubire.

45) Care fac cu Ochiul

Țărmuri fără Vise,
se plimbă greoi pe falezele surpate,
ale Gândurilor de plumb,
ale Norilor atâtor Drame de Companie,
care fac cu ochiul,
Iluziilor Vieții și Morții,
devenite,
unicii lor clienți,
în bordelul Deșertăciunii acestei Lumi,
ce pot plăti hrana Zilelor,
care le așteaptă acasă,
flămânde și isterice,
după noi Întâmplări,
pe care să le roadă din toate încheieturile,
spre fericirea părintească,
ale acelorași Drame de Companie.

46) Poșta Morții

Se retrag Valurile Cuvintelor,
de pe trupurile umede,
ale Țărmurilor din Privirile,
spălate de Clipele Depărtărilor,
cu gustul sării,
Oceanului de Durere,
al unei Iluzii a Existenței,
care se pierde adânc,
în Inima de Cer,
a Timpului pe care-l locuim,
la adresa Nimănui,
unde așteptăm cu ardoare,
să vină odată Poșta Morții,
care întârzie să apară,
deși par a fi trecut atâtea Vieți,
de când ar fi trebuit să vină,
cu scrisoarea pecetluită de către Destin,
în care să aflăm adresa Eternității,
unde să ne revedem,
Steaua Iubirii.

47) Terase de Vise Neîmplinite

Naufragiați în craterele Lunii,
unei Zodii,
pe care ne-a părăsit Timpul,
unui Dumnezeu,
beat de gradele stelelor alcoolice,
sorbite la masa de taină,
a Neantului,
servită cu mare fast,
de Iluziile Vieții și Morții,
care își clădesc mereu,
pe Țărmurile Cuvintelor noastre,
terase de Vise,
Neîmplinte fără Moarte,
încă mai credem,
în Mântuirea de noi înșine.

48) Înaintea Frunților de Obsesii

Norii Întrebărilor ,
și-au tras perdelele Orizonturilor,
înaintea Frunților de Obsesii,
prin ridurile adânci ale cărora,
curge sudoarea Cuvintelor,

nenăscute încă,
pe tărâmul Iluziilor Vieții și Morții,
de Privirile înrobite ale destinului,
care ne-a amanetat Existența,
încă de dinainte de a ni se naște,
Timpul întâlnirii noastre,
cu Lumea.

49) La plecarea lor

Garduri sălbatice de Amintiri,
peste care nici o Eternitate de Clipă,
nu poate sări,
dincolo de Timpul îndoliat,
după Zilele pierdute,
în Ochii Stelelor căzătoare,
ale unor Morminte de Cuvinte,
la care revenim uneori,
să îngenunchem,
gândindu-ne laȚărmurile însorite,
brăzdate de razele Luminii Divine,
pe care ni le-a pierdut Regăsirea,
din marasmul Iluziilor Vieții și Morții,
la plecarea lor,
definitiv dintre noi.

50) Lanțul care să ne lege

Drumuri ruinate,
de Pașii apăsați ai Cimitirelor de Cuvinte,
înțesate cu Privirile,
Dramelor noastre de Companie,
care ne fac cu Ochii Banilor,
la fiecare colț de Cavou Sentimental,
unde și-a frânt Timpul,
coastele Clipelor,
ce au ajuns puse în ghipsul Amăgirii,
până la însănătoșirea completă,
a Uitării,
din care ne vom putea împleti,
lanțul care să ne lege,
de Iluziile Vieții și Morții.

51) Gânduri gârbovite

Resturi de Zile,
zac aruncate peste tot,
pe străzile Inimilor de Cer,
pe care încă mai trec,
pustii și abătute,
Gândurile gârbovite,

care-au mai rezistat să se ascundă,
din calea Iluziilor Vieții și Morții,
care le cer să plătească o chirie exorbitantă,
pentru o amărâtă de Clipă Efemeră,
pe umerii căreia să-și poată odihni,
Privirile abătute și rătăcite,
ale timpului lor.

52) Zilele fără rost ale Existenței

Diamante de Obsesii,
sparg cristalele Viselor,
Icoanei unei Iubiri,
căzute pradă Debusolării,
căreia,
unul din Dumnezeii falși,
ai Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rosteam,
ne îndemnau să o aruncăm,
la ghena de gunoi,
a Uitării,
iar Zidurile din Privirile noastre,
pe care stătea atârnată,
să le spălăm,
cu valurile Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a fi în rând cu Lumea dezlănțuită,

a Societății de Consum,
care ne irosește și acum,
Zilele fără rost ale Existenței.

53) Ale primei ninsori

Abătute,
Frunzele verii,
la umbra cărora ne ardeam,
Orizonturile de Cuvinte,
pe care le rosteam,
Eternității Clipei,
care simțeam că zace,
în sufletul Străinului nostru Subconștient,
își aleg Foșnetul de rouă ruginită,
al Toamnei pierdută,
printre Lacrimi de Diamante,
ale primei ninsori,
de Regrete,
adânc săpate în Tăceri,
care să le treacă,
pe Tărâmul Amintirilor,
de unde să ne reîntoarcem,
odată cu ele,
la noi înșine,
devenind Rădăcinile adânci,

ale unor Flăcări,
ce par a nu se stinge niciodată.

54) Sfătuiți fiind

Vroiam să curpind Eternitatea,
din Cuvintele Aripilor de Înger,
al Orizontului,
pierdut în Privirea ta,
fără să înțeleg,
de ce se depărta atât de mult,
față de Eternitatea Clipei noastre,
sărind în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
pe care nu le mai puteam atinge,
cu Visele Iubirii,
niciodată,
atunci când vroiam să-l cuprindem,
cu Inima de Cer a Timpului nostru,
sfătuiți fiind,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

55) Hazard debusolat

Rătăciți printre Răspunsuri,
nu putem înțelege,
de ce ajungem de fiecare dată,
la aceleași Morminte de Cuvinte,
pe care le-au înhumat Iluziile Existenței,
încă înainte de a se naște,
Eternitatea Clipei noastre,
pe care, orice am face,
nu o mai putem recupera,
pe Lumea dezlănțuită,
a Societății de Consum,
Hazard debusolat,
al Viselor răstignite pe soclul,
unei Iubiri,
în care ni se întrupează mereu,
Dumnezeul Nimănui.

56) Macină necontenit

Țărmuri îndoliate,
de Fraze descompuse,
încă ne mai străjuiesc,
Tăcerile surde,

ale Cimitirelor de Cuvinte,
prin care am ales să ne ascundem,
cununia Destinului,
cu Iluziile Vieții și Morții,
Norilor grei de Promisiuni,
pe care ni le-a făcut,
Dumnezeul Suferințelor,
la porțile Timpului,
care-și macină necontenit,
Iluziile Existenței,
ca să poată hrăni cu ele Moartea.

57) Asfaltate cu Iertare

Râuri de Gânduri,
înglodate în smoala arsă a Regretelor,
strânse grămezi la marginea drumurilor,
pline de gropi ale Privirilor,
ce așteaptă să fie asfaltate cu Iertare,
dar se împotmolesc în explicații bizare,
ale căror Trecut incert,
se întrupează de fiecare dată,
în Iluziile Existenței,
unui Eșec,
pe care ni l-am asumat,
odată cu Timpul care s-a năruit cu tot cu Zile,
la tălpile grele și pline de indiferență,

ale unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată întrupat,
în Iubirea pe care o simțim,
ca fiind,
unica fărâmă de Adevăr Absolut,
care ne-a mai rămas.

58) Nu știe cu certitudine

Oceanul Obsesiilor,
și-a îmbrăcat,
Valurile deznădăjduite ale Viselor,
cu armura plumbuită a Norilor,
pregătiți pentru Furtunile Sentimentale,
iscate din senin,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru fiecare sâmbure de Adevăr,
care trebuie să se reducă,
la Timpul unui Cuvânt,
care cel mai adesea,
nu știe cu certitudine,
Ora exactă a Speranței.

59) Închisoarea Privirilor

Păsările Vrăjilor,
făcute de Dumnezeul străin de noi înșine,
încarnate în Iluziile Existenței,
scormonesc cu ghearele Suferințelor,
în carnea arsă de Rătăcire,
a fiecăruia dintre noi,
sperând să mai găsească,
câte o Clipă evadată,
din Vâltoarea Deșertăciunii,
care nu a fost ucisă de Timpul obedient,
al ruinelor unor Înțelesuri lipsite de sens,
care ne-au devenit Păcatele Originare,
cu ajutorul conștientizării cărora,
ne vom câștiga Mântuirea,
față de Închisoarea Privirilor,
în care suntem obligați să trăim.

60) Precum ne sunt Iluziile

Dacă nu ne-am fi născut din Iluzie,
cu siguranță că Tăcerea,
ar fi rămas Originea,
care ne-a fost furată de Iluziile Existenței,

ca să poată fi lăudată,
prin Catedralele Obsesiilor bolnave,
ale unui Dumnezeu,
care se cere a fi preamărit,
cu Suferința Privirilor răpuse,
de povara Mormintelor unor Cuvinte,
pe care trebuie să le ducem,
întreaga noastră Viață,
pe frunțile ridate ale Timpului,
care ne biciuie cu Anii lui,
împliniți numai prin Non-Sensul existențial,
al unei credințe la fel de demonice,
precum ne sunt Iluziile.

61) Străinul Subconștient al Clipei Eterne

Cât Foc Sacru,
poate fi în ninsoarea Sentimentelor,
ale căror flori de gheață,
ne aprind Visele,
pe ferestrele Nesfârșirii,
din adâncurile Sufletelor,
unde ne întâlnim,
Străinul Subconștient,
al Clipei Eterne,
grație căreia,
Iluziile Vieții și Morții,

pe care le trăim,
nu vor rămâne nimic altceva,
decât ceea ce sunt în realitate,
și anume,
Neant.

62) În gerul hibernal

Ferestre murdare de Zile,
ne păzesc de frigurile Amintirii,
care vine mereu,
pe sub streașina Gândurilor,
cu câte un buchet de flori de gheață,
rupte din grădina Cuvintelor,
încremenite în gerul hibernal,
de sfârșit de Lume,
care s-a abătut prin Sufletele noastre,
încât până și Străinul Subconștientului,
a înghețat,
și nu mai răspunde la scrisorile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care i le trimitem,
odată cu Zorii Speranțelor.

63) Sfinții iubirii șterși și mutilați

Meandre roase de furiile Orizonturilor,
fără perspectiva Timpului,
care se ascunde,
într-o scorbură de Lună mușcată,
de Vârcolacii Destinului,
care mai umblă și azi,
cu buzunarele rupte,
de colții fiarelor ruginite,
ale Pădurii de Clipe,
ce așteaptă să fie tăiată,
de lamele ascuțite și reci,
ale Absurdului prelins,
pe Icoana cu Sfinții Iubirii,
șterși și mutilați,
de apele tulburi,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

64) Altare făcătoare de Minuni

Mă plimb pe străzile aglomerate ale Destinelor,
înțesate de Dramele de Companie,
ale fiecărei Eternități de Clipă,
pe care nici nu le vedem,

cu toate că realizăm că sunt irosite,
 în vacarmul Pașilor otrăviți,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
ce-și caută plăcerile carnale,
prin Catedralele false ale Iubirii,
unde pot face cu Ochii Banilor nestingheriți,
Icoanelor sfinte ale Absurdului,
care spală câte Păcate Originare dorești,
în spatele Altarelor făcătoare Minuni,
ale Finanțelor.

65) Pe Tărâmul strălucitor al Stelelor

Zidiți de Timp,
în Peretele rece și inert al Cuvintelor,
dorim să ne scrijelim,
legendele Simțirilor,
pe stropii irosiți ai Clipelor,
care plouă cu Furtuni de Speranțe,
peste Libertatea care ne acoperă,
goliciunea Neputinței,
de a ne îneca cu Oceanul Iubirii,
la masa cea de taină,
a Pasiunilor,
pentru a trece,
pe Tărâmul strălucitor al Stelelor,

în care să ne regăsim pe noi înșine,
pentru Eternitate.

66) Pe treptele Oracolelor

Ierburile înalte ale Zilelor,
au năpădit până pe treptele Oracolelor,
ticsite de statuile zeilor unor Amăgiri,
care nu mai pot prevesti Viitorul,
Destinelor rebele,
ce ne obligă să îngenunchem,
pe tejghelele Amintirilor,
pentru a ne vinde întreg Trecutul,
Morții Amintirilor,
descărnate de Pașii,
care nu ne-au mai călcat Cerul Inimii,
înghețat de Mormintele Cuvintelor,
răstignite de Iluziile Vieții și Morții.

67) O Opinie

Până și Timpul,
s-a săturat să-și irosească,
Momentele Răsăriturilor și Apusurilor,

pentru placul Deșertăciunii și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
vrând să ceară Adevărului Absolut,
o Opinie,
despre Mormintele de Cuvinte,
ce trebuie să le rostim zilnic,
la parastasul propriilor noastre,
Eternități de Clipe,
pe care nu le putem opri,
din vâltoarea amețitoare,
a Non-sensului acestei Lumi,
a Hazardului,
care ne hrănește Vanitatea și Obsesiile.

68) În pletele răsfirate ale Infinitului

Șanțuri adânci de Zile,
vitrege și părăsite,
brăzdează Colții Fiarelor Destinului,
care ne sfârtecă Inimile de Cer,
ale Focului Sacru,
din Cuvintele care ard,
mistuindu-ne în Privirile pierdute,
ce am dori să le rostim,
Eternității Clipei din care am căzut,
pe tărâmul otrăvitor,
al Iluziilor Vieții și Morții,

care și acum își varsă veninul,
peste Urmele Pașilor,
unei Iubiri,
pe care o căutam,
încă de dinainte de a ne fi născut,
Străinul Subconștientului,
care nici el,
nu mai știe cum să ne mai salveze,
din ghearele de plumb ale Uitării,
de noi înșine,
care ne purtam petalele trandafirului Nemuririi,
în pletele răsfirate ale Infinitului.

69) Icoane deocheate

Mi-e greață,
de toate Dramele de Companie,
ale Iluziilor Existenței,
care încearcă să ne înveselească Moartea,
pe care suntem obligați,
să o ducem în cârcă,
întreaga noastră Viață,
supusă huzurului unui Timp,
care își irosește Clipele pe nimic,
în Crâșma soioasă,
a unei false Iubiri,

pozată prin tot felul de Icoane deocheate,
din Catedralele Sufletelor noastre.

70) Calendar înghețat

Punțile pleoapelor se prăbușesc,
sub greutatea Norilor de Plumb,
ai Depărtărilor,
încâlcite în Ghemurile de Cuvinte,
care le-am luat,
în pălmile bătătorite ale Zilelor,
pentru a coase cămașa Dorului,
pe care să o purtăm,
la Sărbătoarea Revederii,
de fiecare dată,
când aceasta cade lovindu-se,
în Calendarul înghețat,
al Sentimentelor.

71) Porția generoasă a Morții

Risipit printre ninsorile Speranțelor,
mă plimb însoțit,
de Dramele de Companie,

ale fiecărei Zile,
pe care sunt obligat să le însoțesc,
iar dacă le refuz,
primesc porția generoasă a Morții,
de a mă sinucide,
fără a mai fi obligat,
să mai hrănesc,
Clipele irosite,
cu Dramele mele de Companie,
pe care le joacă Dumnezeu,
la masa de taină a unui Noroc,
al Iluziilor Existenței.

72) Cu Efemeritatea care se lasă

Aripile de Îngeri tăiate ale Iubirilor,
sunt transformate în peruci triste,
purtate de Dramele noastre de Companie,
care ne încăruntesc,
sprâncenele stufoase și încruntate,
ale Orizontului Cuvintelor,
ale căror pleoape,
cad peste Timp,
învelindu-i Noaptea,
cu Efemeritatea care se lasă,
peste Sentimente,
înăbușindu-le Trăirile,

cu Visele descompuse,
în Coșmarurile unor noi Zile,
ce apar aduse,
de Iluziile Vieții și Morții.

73) Numai produse contrafăcute

Flori de gheață,
smulse de pe mormintele Gândurilor,
risipite printre Amăgiri,
spre a fi dăruite,
Aripilor tăiate în buchete de Obsesii,
luate de pe tarabele Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Vanități,
vând de fiecare dată,
numai produse contrafăcute,
ca fiind Iubiri,
la prețurile exorbitante,
ale Suferințelor,
pe care suntem obligați,
să le plătim zilnic,
Dramelor noastre de Companie.

74) Pe această Lume a Pierzaniei

Alunecăm odată cu sudoarea Clipei Eterne,
pe frunțile ridate,
ale Dramelor de Companie,
care ne poartă,
spre Oceanul Nesfârșit al Absurdului,
așteaptându-ne,
cu valurile sale de Vise deșarte,
gata să ne îmbrățișeze,
Străinul Subconștientului Iubirii,
fără să știe,
că acesta este fărâmă,
din Adevărul Absolut,
care-i seacă toate adâncurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
înlocuindu-le cu Lumina Divină,
de la pieptul căreia am fost furați,
de Timpul neiertător,
la nașterea noastră,
pe această Lume a Pierzaniei.

75) Ale Rădăcinilor smulse

Zodii descătușate,
din vâltorile acide și corozive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
își caută Dramele de Companie,
pe care să le seducă,
arătându-le calea spre Neființă,
care trece de fiecare dată,
numai pe potecile,
Inimilor de Cer,
pe care le stăpânesc,
ascunse sub umbrela Existenței,
fără de care ar dispărea,
întrecerea deloc ușoară,
care le răsplătește pe cele sosite,
la porțile grele ale Lumii de Apoi,
odată cu clienții Zilelor amare,
ale Rădăcinilor smulse,
pentru totdeauna,
din Țărâna întrupării.

76) Singurătatea Absurdului

Aroganța Obsesiilor căzute,
în Mormintele de Cuvinte,
ard Cimitirele de Iubiri,
cu Vanitatea căutării,
unui loc de veci,
în colțul Privirilor pierdute,
spre a fi ascunse,
printre Dramele de Companie,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne stăpânesc Emoțiile ,
întregii Lumi,
care o credeam a noastră,
pe care ne-am fi dorit-o,
Împreună,
neștiind că aceasta,
ne-a fost vândută,
Singurătății Absurdului
de către Destin.

77) Împrumutând goliciunea Clipelor

Ne naștem,
Drame de Companie,

împrumtând goliciunea Clipelor,
pe care suntem forțați,
să o purtăm,
de fiecare dată,
când ne dăm întâlnire,
cu Iubirea Adevărului Absolut,
pe care vrem doar,
să o seducem,
pentru a avea ce părăsi,
atunci când realizăm,
că și Gândurile noastre,
sunt la fel de goale,
precum ne sunt,
Iluziile Vieții și Morții.

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se

angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului,

mizā care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui

Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele

ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN
-DRAME DE COMPANIE-
-poeme filosofice-

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic,

poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale

resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului,

cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce

afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa

noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**,„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e

spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza

unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” - ,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce

cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare

a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba

natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986